

DE ITALIAANSCHE AFGEVAARDIGDE OP DE CONFERENTIE DER GEALLIËERDEN TE PARIJS.
Generaal Cadorna, de gevolmachtigde der Italiaansche regeering op de Oorlogsconferentie der Gealliëerden te Parijs, aan wiens tegenwoordigheid zeer veel gewicht gehecht werd, verlaat met de officieren van zijn staf het ministerie van Buitenlandsche Zaken, waar hij een bezoek gebracht heeft.

woorden. Zijn oogen waren met bloed doorloopen. Hoofdschuddend zette ik mijn muts op.

„Klaar." zei ik rustig.

Ik volgde hem naar beneden, stak het kazerneplein over, doch in plaats van den weg naar de stad in te gaan, ging hij mij voor naar de Europa-pas.

„Wat nu?" vroeg ik verrast.

„Wacht!" was het eenige woord dat ik uit hem kreeg. Eindelijk bereikten wij de oostelijke klippen beneden de apenkloof; hier ging Moulton op de borstwering zitten, haalde een opgevouwen papier uit zijn borstzak, legde het op mijn knie en zei kort:

„Lees dat!"

Het was geschreven in het Spaansch en geadresseerd aan Zijn Excellentie den Gouverneur van Gibraltar.

„Vindt de Gouverneur goed dat ik het lees?" vroeg ik. Hij knikte ongeduldig.

„Ja, ja!" mompelde hij. „Lees! Lees!"

„Allerberoemdste Señor," begon het epistel, „ik heb maat-
„regelen getroffen, die mij in staat stellen de rots van Gibral-
„tar te veranderen in een vulkaan. Voor de som van
„£ 1.000 000 ben ik bereid van dit voornemen af te zien.
„Ik zend U hierbij ingesloten als proef een pakje poeder.
„Leg dit op den drempel van uw woning, steek het aan
„en wacht het resultaat af. Als ik u voorts meedeel dat van
„dit poeder ruim duizend kilogrammen zich bevinden binnenin
„de rots, waarop uw vesting gebouwd is, dan zult U inzien,
„dat mijn aanbod wel eenige overweging verdient. Schrijf
„als antwoord de hierbij gevoegde cijfers in de „Gazeta de
„Madrid". Moge uw Excellentie nog duizend jaar leven. X."

Ik keek van den brief naar mijn vriend en van dezen naar den brief.

„Als in 't vaderland een kerel gek wordt, schrijft hij gewoonlijk aan den koning. Hier is de gouverneur de officieele ontvanger van dergelijken zwendel."

Hij knikte mismoedig.

„Natuurlijk," antwoordde hij. „Dat zei ik ook; dat zei de gouverneur; dat zou iedereen zeggen. Doch toen ik het weinige poeder uit ongeloovige nieuwsgierigheid op het kazerneplein op een hardsteenen dorpel legde, zag ik den steen, op mijn woord van eer, in gesmolten lava veranderen."

Hij deed een anderen brief open. „Lees dezen voor je antwoordt!" zei hij en ik las:

„Als uw beroemde Excellentie, door drukke werkzaamheden wellicht haar nederigen dienaar vergeten heeft, dan neem ik hierbij de vrijheid U eraan te herinneren, dat ik nog steeds op antwoord wacht. Mocht Uw Excellentie soms licht noodig hebben om dit slecht geschreven klad te lezen, dan zal ik hedennacht voor een flinke illuminatie zorgen. Ik kus Uw Excellentie's handen en voeten. — X."

„Wij ontvingen dezen brief twee uur voordat de loodsen afbrandden!" lichtte Moulton nader toe. Voor een oogenblik zat ik sprakeloos; krabde op mijn hoofd en keek mijn vriend schaapachtig aan. Dat was te veel voor zijn door tien dagen angst geprikkeld humeur. Hij greep mij bij den schouder en schudde mij door elkaar.

„Kun je nu niets zeggen? Wat moeten we doen om deze plaats te redden? De gouverneur gelooft in jou, sinds de geschiedenis met dien Duitschen spion. Hij zendt mij naar jou! Kun je nu niets anders doen, dan op je hoofd krabben? Er moet gehandeld worden, man! Moet de sterkste vesting van het Koninkrijk een aschhoop worden?"

„Dat gebeurt niet," protesteerde ik zwak. „Het is bluf en een samenloop van omstandigheden. Hij weet te goed dat alle gangen nauwkeurig bewaakt worden." Moulton stond ongeduldig op.

„Denk jij, dat een man die zulk een plan uitdenkt, kan bestreden worden met een handvol militairen, wier voornaamste bezigheden bestaan in het opbergen van dronken kameraden? Denk je dat werkelijk?"

„Wel?" vroeg ik sullerig.

„Heb je den eersten brief gelezen? Heb je opgemerkt dat er stond „binnenin de rots"?" Hij wees naar de reusachtige klip boven ons hoofd. „Wie kan een menschelijken mol, stil en onopgemerkt werkende achter dit gordijn van steen, verhinderen elke hoeveelheid springstof daarbinnen op te stapelen? Een ton! Hij kan er vijftig ton bergen als hij wil!"

DE ITALIAANSCHE AFGEVAARDIGDE OP DE CONFERENTIE DER GEALLIËERDEN TE PARIJS.
De aankomst van generaal Cadorna te Parijs. De automobielen, waarin de generaal en zijn staf gezeten is, verlaten het station, terwijl de Parijzenaars hun een spontane ovatie brengen.

PRINS HENDRIK VAN ENGELAND TIJDENS EEN WEDSTRIJD.
Prins Hendrik (X), de derde zoon van den Koning van Engeland, gefotografeerd tijdens een wedloop met hindernissen, uitgeschreven door het Eton-College. De prins kwam als twaalfde aan van de 110 deelnemers.

KARDINAAL PETRELLI TE TOKIO.
Ter gelegenheid van de kroning van den Keizer van Japan heeft Z. H. de Paus, Kardinaal Petrelli als buitengewoon afgevaardigde naar Tokio gezonden, om den Keizer Zijn gelukwenschen aan te bieden. Onze foto *links* geeft weer hoe Japansche Katholieke meisjes langs den weg waren opgesteld ter begroeting van den Kardinaal. *Rechts:* Kardinaal Petrelli, die door den Keizer begiftigd werd met de Orde van Verdienste Eerste Klasse en het Grootkruis van de Rijzende Zon.